

12.4.2026 – Dvě cesty

Čtení: Joz 24,15-24, Mat 7,13-14

Písně: 709–Ó ujmí ruku mojí; Na cestě som; 384–Ó Pane můj, pokoj;

Vyber si, kudy půjdeš;719 – Mou cestu v ruku máš

Máme před sebou samý **závěr „Kázání na hoře“** a s ním volbu, zda postavíme svůj dům na dobrých základech, anebo na písku. Je to buď anebo. A v Ježíšových slovech nacházíme ještě jiná buď anebo: cesta široká a úzká, brána těsná a prostorná, strom s ovocem dobrý a se špatným. Ježíš často mluvil o dvou možnostech: o dvou synech, o farizeovi a celníkovi, o boháči a Lazarovi – ano, je to jistě **zjednodušení**. Vždyť nejsou jen dvě cesty. Když vyjdu u nás před bránu, mám na výběr hned ze šesti cest, po kterých se mohu dát. Je mnoho životních možností – co mám studovat, kde mám pracovat, mládež přemýšlí, koho si vezme... Svět je složitý a byl složitý i v čase Ježíše. Přes všechnu složitost světa se ale nakonec rozhodujeme mezi dvěma světy. Volíme mezi sobectvím a láskou k bližnímu. Volíme mezi dobrem a zlem. Volíme mezi vlastním pohodlím a ochotou obětovat něco pro druhého. Nejde totiž o to, zda budu studovat tu či onu školu, ale jestli se naučím chodit po Božích stezkách a jestli nenabudu dojmu, že jsem moudřejší než Bůh a už ho nepotřebuji. Nejde o to, co budu dělat a kde budu pracovat. A ani nejde o to, jestli za to budu mít hodně peněz. Jde o to, jestli budu pracovat poctivě a tak, aby to něco přineslo druhým. A v posledku nejde ani o to, koho si vezmu, ale jestli s ním vybuduji domov. Jestli mu nabídnu věrnost, lásku a vytrvalost a on totéž nabídne mě. Často se modlíme za moudrost, abychom neudělali chybu. Modlíme se, když kupujeme **byt nebo dům**. Modlíme se za koupi **auta**, abychom nekoupili nějaké, které pak bude poruchové a do kterého budeme jen strkat peníze... Pán Bůh nám v tom jistě rád pomůže, ale je mu celkem jedno, zda jezdíme v BMW nebo v Dačii. Bohu je také celkem jedno, zda bydlím ve vesnickém paneláku nebo ve velkém bytě v centru Prahy. Důležité je, aby mé auto nesloužilo jen mému pohodlí a mému image. Aby můj dům či byt byl místem setkávání s Hospodinem – mým osobním setkáváním s Hospodinem a možná setkáváním dalších a s dalšími. Jak řekl Jozue: Já a dům můj sloužit budeme Hospodinu.

SUM: Chodit po Božích stezkách nespočívá v bezchybném výběru, ale v dobrém užívání věcí. Mluví-li Ježíš o dvou cestách, pak nemluví o tom, kudy ty cesty vedou, ale o tom, jak po těch cestách chodíme. Ta **dělicí čára** nevede mezi cestami tohoto světa. **Mat 24,40-41** A tak si můžeme po cestě pomocného dělníka v nějakém zapadákově vesele vykračovat do nebe, stejně jako si můžeme po cestě bohatého manažera nebo i církevního představitele nebo váženého faráře velkého sboru vykračovat do pekel.

SUM: Po jedné a té samé cestě můžeme dojít do pekla. A po té stejné cestě můžeme dojít až před nebeský trůn - jde o to, jak po té cestě jdeme.

Široká cesta se nám nabízí jaksi **automaticky**. Je to to první po ruce. To jednodušší. Proč se namáhat se základy, když se dá postavit dům bez základů? Vždy to ani na první pohled nikdo nepozná!

Pavel říká, že má po ruce pouze zlo – nabízí se to samo. **Řim 7,21-23**. Žel moc dobře vím, o čem Pavel mluví – vím, jak přirozené je věci kamuflovat, okecávat, nějak se z toho vyvléknout – a také vím, jak je těžké přiznat svoji chybu.

Př: A já se Vám dnes přiznám. Prodávám sportovní náčiní a zákazník z Brna chtěl, abych přijel osobně. Bylo to divné, nechápal jsem proč, ale když jsem se vracel z Ostravy, tak jsem se tam stavil. Vzal mne do kanceláře. „Připravil jsem smlouvu, navýšil cenu o 5000,-Kč a rád bych, abyste mi k tomu bokem přidal tuhle bundu za 3.500.“ Spočítal jsem si to a bylo to výhodné. Bunda se do toho vejde. Kývl jsem. Tím jednání skončilo. Ještě, než jsem dosedl za volant, došlo mi, že jsem kývl na něco, co jsem vůbec odkývat nechtěl. Co teď? Už jsem dal slovo, měl bych slovo dodržet. Měl jsem to odmítnout hned na místě. Raději žádnou zakázku, než tohle! Proč jsem se do té pasti chytil?

... a s každým kilometrem, který jsem ujel, byli v nebi smutnější a smutnější.

Teprve v Humpolci jsem zastavil a zavolal tomu zákazníkovi, že se moc omlouvám, že mu klidně dám na doskočiště ještě vyšší slevu, ale tu bundu přidat neumím. Vzal to na vědomí. A v nebi bouchali šampaňské a slétali se andělé ze všech koutů, aby to oslavili. Nebo ne? Co myslíte?

Musíme se rozhodnout: jestli to vezmeme z kopce samospádem nebo se budeme škrábat k nebeské bráně – a celé nebe tají dech, zda se rozhodnu správně – kéž bychom měli tento obraz, tento stříh, když se rozhodujeme a viděli jsme to nebeské napětí, tu nebeskou perspektivu. Pozn.. Když jsem tehdy přijel domů a otevřel počítat, byla tam od toho zákazníka objednávka na původní částku.

Vedle té „automatické“ cesty, po které to jede samo, je tu cesta, která vyžaduje **aktivní rozhodnutí**. Samo to nepůjde. Není to vůbec automatické, naopak to vyžaduje zapřít sám sebe. Úzká brána je hodně úzká, zdá se, že tak úzká, jako ona pověstná branka v Jeruzalémě, která se prý nazývala „**Ucho jehly**“. Byla to prý úzká a nízká branka pro jednoho člověka. Představa, že se tou brankou protáhne velbloud, je legrační – a podobně směšně vypadá snaha těch, kteří si hromadí poklady na zemi, chtějí s nimi vejít do nebe – buď budou muset ten pytel s penězi, postavením a zásluhami nechat tady na zemi nebo se tam nevyškrábou...

Nelze sloužit dvěma pánům. **Mat 6,24**

Pozn.: Představuji si **putování pouští** – co vše si lidé vzali na cestu a jak to po nich na té poušti zůstávalo ležet – a já jdu pískem za nimi a koukám: křeslo, nástěnné hodiny, medaile za zásluhy... snad mi rozumíte. Kolik věcí na cestě do zaslíbené země vlastně nepotřebujeme a taháme se s nimi! (**Mat 6,19-21**)

Uvědomuji si to, když někam jedeme – čím větší auto, tím víc věcí bereme – a některé pak ani nepoužijeme. Jen je do toho auta nanosíme a po návratu zase vynosíme. Jen si tu cestu děláme náročnější a složitější.

Jedna cesta vede do záhuby a druhá k životu – ale nenechme se mýlit, Boží cesta nevede jen k věčnému životu, ale také **k dobrému a plnému životu tady na zemi**. Chodit se svým Bohem přináší radost, pokoj, naději – prostě s Bohem je život plný a šťavnatý. Ukazuje se, že kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přichází – ten, kdo se honí za vším možným a nechce o nic přijít, ten je nakonec štvancem a žije ve vleku toho, co má. Kdo se ale vzdal svého života pro Krista a pro evangelium, nakonec dostává víc, než čekal – a v čase budoucím navíc život věčný.

SUM: Naše naděje se tedy **upíná k nebesům**.

Nedoufáme, že nám Bůh dá správně si **vybrat pohodlnou** a širokou cestu, ale že nám na té úzké cestě **dá odvalu** a sílu, abychom byli věrní a následovali ve všem našeho Pána Ježíše Krista.

S pozdravem na cestě Radim Škaloud